

Ha mort Mossèn, Mossèn Tarragona,

I em sento doblement òrfena! com de ben segur moltes de les companyes i companys del Museu de Lleida amb qui vam compartir anys i tants moments! Ens pensàvem que se'n sortiria, que venceria la malaltia com tantes altres vegades. Però no, se n'ha anat amb els seus; amb la Teresina, la seva estimada germana.

I se n'ha anat deixant un llegat immens.

D'entrada, la seva riallada tant alegre, les seves conviccions fèrries, la seva bonhomia; la seva tossuderia implacable, el compromís, honestedat, la seva capacitat d'adaptar-se als temps i, sobretot, la seva lleialtat a l'Església a qui ha servit amb fidelitat i amb un incansable esperit de servei fins al darrer moment.

Estic convençuda que va trobar en l'art i en el patrimoni cultural la millor manera de servir Déu i a l'Església. I ho va materialitzar en la defensa acèrrima de la integritat de la col·lecció artística diocesana i en el seu objectiu d'instal·lar-la en un edifici que li fos digne. El dia de la inauguració del Museu va exclamar aquella seva famosa frase "Ara ja em puc morir". I és que el Museu resumeix anys de tossuderia de Mossèn, de no escatimar cap esforç ni cap neguit! Sense ell, que va estar al cap davant del Museu Diocesà com a director més de 40 anys, de ben segur que no tindríem el Museu i faria anys que els béns procedents de les parròquies aragoneses romandrien on el Bisbat de Barbastre hagués decidit.

Amb uns ulls blavíssims i de mirada sàvia, lúcida, fins i tot escrutadora, però amarada de misericòrdia, d'aquella que sols tenen el que passen la vida servint Déu i amb la voluntat de portar a terme el seu Pla, ens va fer de pare, de pal de paller, el lloc de trobada davant de qualsevol situació incòmoda o de conflicte. Ell va formar la família del Museu i va intentar, sempre, escoltar, posant per davant de tot la persona, llimar, cercant la paraula justa i posant en relleu les forteses i no les debilitats de tots i cadascun de nosaltres.

De ben segur va fer el mateix els seus anys de rector: a Tamarit, a Tragó de Noguera, on el record d'aquells anys sempre li feia brillar els ulls. A Bell-lloc, on hi va estar 10 anys; després a Binèfar; a la parròquia de la Sagrada Família i a Sant Llorenç, on va posar en valor els seus significats patrimonials i, finalment, a la catedral, com a Canonge Fabriquer. Una carrera eclesiàstica

llarga, marcada per una sentit altíssim de servei, d'incansable tasca pastoral i de fidelitat i lleialtat absoluta a l'Església. Per això és que va viure amb dolor la segregació del Bisbat i les seves conseqüències col·laterals: la reclamació dels béns artístics.

I va fer el mateix, també, a la Seu Vella de Lleida, que va ser sempre la nineta dels ulls de Mossèn. Primer com a Delegat del Patrimoni artístic diocesà i després com a President dels Amics de la Seu Vella, va lluitar per posar en valor el monument i, per damunt de tot, intentar fer valdre els drets del Bisbat. Sempre li va doldre que l'Església de Lleida hagués perdut el què mai hauria hagut de perdre: la seva catedral.

Les accions de Mossèn han contribuït a gestar una ciutadania més evangèlica a través de la seva tasca pastoral i una mica més culta a través de la posada en valor d'un patrimoni cultural que és expressió de la trajectòria històrica de la comunitat cristiana de Lleida al llarg de més de mil anys. Lleida i el seu Bisbat, i les terres germanes de la Franja que n'havien format part fins el 1995, es queden òrfenes. Com nosaltres. Com el "clan Tarragona", del qual sempre se'n va sentir tant orgullós!. Ens quedem orfes d'un home significatiu que amb la seva actitud i la seva acció han marcat un canvi en benefici de la tota la comunitat: un "Homenot", com diria Josep Pla.

De ben segur no hem sabut reconèixer com es mereixia aquest home d'Església fidel a l'església i també al País. I soc de les que crec que un poble que no sap reconèixer el seu patrimoni humà, no és digne de tenir-lo. No hem reconegut el geni Tarragona, atribuït que li dedica Josep Varela a la seva biografia. L'home d'Església lleial a l'Església. L'home venerable la vida del qual ha tingut com a eix el servir Déu amb entusiasme i amb el convenciment que sense passió i sense amor no hi ha objectius i sense objectius no hi ha projecte. L'objectiu: servir a l'Església incansablement i pastoral a través dels projectes sorgits del seu mòbil vital: el patrimoni cultural . Lleida i el País són deutors de Jesús Tarragona .

Que la Mare de Déu del Blau l'embolcalli en el seu mantell i que descansi en la Pau de l'Esperit.

Montserrat Macià i Gou

Exdirectora del Museu de Lleida: diocesà i comarcal

Diputada al Parlament de Catalunya